

Спомени собрани во ковчег Спомени собрани во ковчег

Никодин Чернодримски

Содржина

1. А,Толку Копнеев
2. Ако некогаш ме нема
3. Безимени Векови
4. Беше жена,стана распуштеница
5. Богомилка
6. Виножито
7. Во предворјето на душата
8. Воскреснати зборови
9. Гласник од тишината
10. Гласник
11. Го дочекувам утрото со една мисла
12. Градина на бели ружи.
13. Грев
14. Грешник исто како селскиот поп
15. Дете на пустината
16. Деца на илузијата
17. Достоинствено Збогум
18. Дух на бесконечноста
19. Жив призрак
20. Заложник
21. Зарем е грев
22. Заспани сништа
23. Збогум Судбино
24. јас сум блудник,ти си грешница
25. Јачеа со беживотност напукнатите идни мигови
26. како да ти јавам
27. Ги молам Ангелите вечерва
28. Квечерина
29. Кога повторно ќе се молам
30. Кога
31. Крај на вечноста
32. Љубовен плач
33. Малку апсурдно изгледа
34. маска
35. Ме пробуди со твојот прикриен страв

36. Миленик или проколнат
37. Моето име до вчера беше ТАГА
38. Можевме
39. Моите соништа станаа премногу кршливи
40. На Гавранот
41. Наздравувам за Љубовта
42. Не давај им Боже,
43. Небесни вистини.
44. Небитна Порака
-
45. Незнаеш ти срно моја
46. Непозната вселена
47. Ново распнување
48. Ноќна загатливост
49. Одговор на прашање
50. Откриена тајна
51. Парче небо
52. Патник од Времето
53. Пепеласти соништа
54. Песна над песните
55. Пехар
56. Подпаѓам сега под Божји суд
57. Полноќен Ритуал
58. Полноќна ружа
59. Полусон
60. Последна тажна песна
61. Постела од соништа
62. потоа
63. Пранги на небото
64. Претпоставката не ме зачуди
65. Продавам време
66. Пролетно сонување
67. Пурпурност
68. Потомок на Ерида
69. Сакам да бидам жив повторно
70. Свадбарски утра
71. Светлосна Симфонија
72. Свилен сон
73. Сега сум поблиску
74. Сеќавања на мојот живот.
75. Симната клетва

- 76. Синоќа те посетив во сонот твој
- 77. Скрнавење
- 78. Зависник
- 79. Студенилото на мраморов
- 80. Тивко заминување
- 81. Умираш ли
- 82. Утре или задутре ќе знаеш
- 83. Хиперактивна ноќ
- 84. Биографија

А,Толку Копнеев

Моите стихови станаа осамени бродови
 Заглавени во прашината на денот
 Не копнеат веќе по морската шир
 Ја нема сирената со харфата заносна да ги носи со занес.

А,толку копнеев да бидам свој
 Свој како што се свои булките крај шините.

Не ги пишува веќе, остарениот морнар само седи на крмата
 Некои минувачи со потсмев му кажуваат
 Проколнат си сега
 Со волците дружба да правиш.

А толку копнеев да бидам свој
 Свој како што се Јасените со земјата.

Од безгрижен спокоен вид,отиде во ордата здивена
 И повторно се преобразуваш во ненужен скитач
 Прогонет од срцето ли си
 Праша од Дабот гавранот црн.

А,толку копнеев да бидам свој
 Свој без плачот на облаците темни.

Но, што да правам сега кога и Хермес ме напушти
 Етеја проклетницата Ерис покрај нозете ми спие
 Можам да кажам збогум
 И повторно збогум попатно прекоруваќија својата премаленост.

А,толку копнеев да бидам свој
 Свој,со свои чекори во една есен

Ако некогаш ме нема

Ако некогаш ме нема, а, ти постоиш драга
немој да плачиш, солзите болат очајот гуши
ти само гордо кренија главата кон ноќното небо
кога ќе ја видиш најсјајнатаа ѕвезда, знај.....

тоа сум јас ,ќе блескам толку силно
силно, за да ја растерам темнината
која знам кукавички ќе доближи до тебе.....

кога ќе слушниш тивок ветар знај тогаш ти драга моја
тоа сум јас ,ќе дувам тивко околу тебе за да ја растерам тагата
знам ќе се свие во секој агол на твојата соба налепена со спомени.....

ако некогаш ме нема ,а ти постоиш драга
немој судбината да ја колниш
само кренија главата и кажиси себе гордо.....

патеката наша со љубов беше послана
утрото со шепот беше исполнето ,денот со насмевка беше распослан
ноќта со надеж беше исчекувана.....

ако некогаш ме нема ,а ти постоиш драга
само продолжи гордо по патеката да одиш.....

Безимени Векови

Моите безимени векови ме делат од моето име
 Лилава сенка сум сега,читајте ми од дланките
 Соломоновата мудрост е тука запишана
 Постојам уште ова магливо утро.
 Ме пови сонот,и клепки ми спушти за спокој.

На црница спроти врагот седна,пукна,тресна
 Од дробот скапан не ми гризна,гозба не стори
 И ораше,и копаше,и ријаше вкрвја мои
 и вкоскено море заплови
 молк,сонцето гасне,тророга баба врагот го мири.

Богослужев крај белутрак камен
 Богомилки со маѓија главата враце ми ја носеа
 На коњи прапорци јудејци јаваа и мртво вино пиеа
 Од долови, подземници,пизма лута збираа,со потсмев глаголеа
 Господи помилуј раба твоега Никодина.

Злодеј ли бев..ревам низ магливе
 Та што подгробна реа ме лази по снагава
 Зер утре некој и од моите коски копја ќе прави
 О Светци мои,жедни води ме пијат
 Дајтеми барем од оскоруша сок да цедам в миг сега.

Апостоли мои,молетесе за мене,безглава сум,безимен сум
 Ги корнам уште вечерва градиве мои,веќе шуплив сум до коренот
 Дождеалец на полноќ ќе мие скаменета жена
 Слушам клепало трипати удри,зер аште мракот не не налегна
 Низ клепкиве ми се спровира лилавоста,зинале гладни подземници.

Беше жена,стана распуштеница

Црна и злобна невеста со крвава надеж
Врз темелот на својот гнев клекнала
Усните безгласно и се движеле
Невенчана била,ја измамиле

Молчи исправисе
Молкот ќе те поклопи со снагата
Ни денес ќе се колнеш
Ни утре ќе те видат

Незнаеш,ќе дознаеш
Болката на месото е подолга од смрта
Ќе чекаш долго засолнета под своето молчење
Ќе мине и кај тебе опакиот виор на самотијата.

Не испарило од твојата крв сеништетето на дамарите
Тој суров потикнувач на бес и самоволие
Го прогласи за светец на opakоста
Опака стана со туѓа крв во туѓи жили се всели.

Ловеше малоумници
Ги колеше како туѓи говеда
Посака двајца стопани да имаш
Незнаеше,апостоли без ореоли се,светци лажни

Напати те обземаше некој верски занес
Со градите под кошулата мамеше машка гладост
Беше жена,стана распуштеница
Притаена,со претазливост свикнуваш и на темнината.

Богомилка

По многу доживеани погубности
Во изгревот на новиот ден стасав поцрнет и исушен
Знам дека двапати не се живее
Вчерашниот ден е потежок и од умирачката
Полн со сурови сеќавања
И кобна точка каде се застанало
Ала ли е душевна што ме води
Или црна сенка која пие од шурки со црна вода
Но враќа во призрачноста
И виорно во круг ме врти низ метежот на сеќавања
Оставиме и велам на сенката, Во безредието на пеколот
Оставиме конечно
Во златен кафез ме чуваше
Сега со мрамор бел поклопиме
И биди она што пророкот го кажа
Три хумки ќе градиш
Три машини снаги ќе испиеш
Трипати лажно црнина ќе носиш
Со лик на Богомилка ќе одиш

Виножито

Најубаво виножито си ти во моето срце
Те создава секојдневната роса од солзи на изгрејсонце
Ете
Кога сакам да бидам сам
Посакувам ниеден спомен да не се буди
Тогај
Пискав хор од спомени ме молат
Немој
Низ крвта се провлекува нивниот глас
Ако умреме
Тогаш ТИ си никој без ништо
Катадневно, во руменилото на зората
Со восхит поминуваме под виножитото
Така во крвта твоја секојдневно воскреснуваме
Ете, сега повторно знаеш
Кон утрешниот ден со насмевка те носиме
Повторно бладам сеуште нерасонет
Најубаво виножито си ти во моето срце.

Во предворјето на душата

Таму каде се започна
 Во предворјето на мојата душа
 Ме чекаше Феникс многу тажен
 Луто удираше со криљата по сивите сидови
 Налепени беа со горчина и јад
 Сакаше
 Вистински сакаше и тука времето да го донесе
 Спомените да ги оживее

Ја гледам твојата литост
 И сето студенило што те прегнало
 Го мамиш денот и луѓето со насмевките лажни
 Со прстите пишуваш непрочитани песни
 Живееш како проклетник, кој сонува да биде смртник
 Незнаш дали есента ќе те покрие
 Спиеш со безбојни сништа
 Знаеш....малку горделиво рече
 Ќе го разбудам повторно духот на минатото
 Чедо на пепелта сум што беше растурена
 Ти само повторно на сводот нареди свезди
 Ќе намине некоја ноќ, сигурно ќе намине
 Причекувај до полноќ
 Пробај повторно да го освоиш срцето.

Во сенката на ангелот сум
 Само знај
 Таму каде што започна
 Во предворјето на мојата душа
 Таму и ќе заврши
 За секој случај купив и бела кошула.

Воскреснати зборови

Старите зборови

Којзнае кога, и којзнае каде,и којзнае за кого
Сум ги пишувам со мастило од 22 ружи бели
Во занесот кога Љубовта ме прегрнувала секој миг.

Вчера пред лутиот ветар да дојди
Ги пронајдов во еден полураспаднат дневник.

На светлоста од уличниов фенер
Заедно со полупапсаните пеперутки
Моите ноќни верни пријатели
Ги воскреснувам.

Подобро кажано ново руво им облекувам
Нема ниеден стар спомен зашиено на нив
По новата светлосна патека доаѓав
На новата раскошна кочија го донесов.

Погледнетеја, со светлото на животот е шиена
Во треперот од Љубовта е скроена
Благослов ми дадоа седум млади самовили
Троица Магови амајлија моќна створија.

И кога ветерот пееше пред години многу
Многумина ме нарекоа сонувач
Сега живеам во сонот
Вешто ги воскреснувам зборовите.

Гласник од тишината

Веќе телото лебди над бездната
 Вчера венееше
 Денес сеедно му е
 Животот заминал ,ох каде ли некој прашува.

Излегувам од себе без крв на себе
 Ме гледаш тајно,стебло исушено сум
 Литоста ли те плаши на оклопот правлив
 Не бегам ,попусто ме прогонува
 Ти со во мојот живот,јас сум во мојата смрт.

Глаголам
 Бев нижотник со илјада преобразби
 Бев блудник и развратник кој двеста курви го проклонуваат
 Жедта ја гасев со сопствените солзи
 Пресудата што небото ја прочита ја прифаќам
 Отаде смрта нема да одгатнувам,само ќе бдеам
 Ќе чекам повторно некој семето на свездите да го посее
 Отспротива, гнасен лајач со голем престап ,од страв се смее
 Маглите ли ќе го заработ,од студенилото премре.

Сега сум пред олтарот на љубовта
 Во десната рака ја држам свеќата што не догоре
 Во левата мојот дневник за кој не знаеше и ти
 -Антологија на Болката- го нареков
 Со песните напишани и душата излечена ќе ја молам
 Прошка да ми даде што те Сакам и тука пред олтарот.

Плачот на непознати крај безната ме враќаат
 Правта од себе морам да ја истресам.

Молчам
 Чекам
 Гласникот од тишината да се јави.

Гласник

Се простувам од убавината на ноќта,и
 Со мислите те држам во некоја измислена преградка
 Нема да раскажувам бајка,ги мразам веќе тие илузорни светови
 Кажимија вистината неznam колку горчлива била
 Зошто ли те замразив толку
 Незнам веќе каде ја згазнав границата на љубовта и омразата
 Јас ја губам битката со животот
 Ти гледаш како се распаѓа твојот песочен свет
 Некаде во некој раскошен салон слават победниците
 Тие лихври со крвави солзи
 Вешти трговци со тагата.

Не сум од камен исклесан
 Ни пак со мраз исполнет
 Но вистината моја во очите ја сокрив
 Таму знам сега е моето постоење
 Несакам повеќе ни бисери,ни злато,ни пак купчиња пари
 Сакам само еден миг без болка

Последното зрнце на надеж го изгубив
 Последната весела мисла пред три дни избега панично
 Последната порака ја напишав
 Последната солза ја пролеав
 Со душа отворена
 И дланки раширени пред судбината стојам
 Чекаќи го гласникот на тишината и спокојот.

Го дочекувам утрото со една мисла која како што ми кажа еден од скитниците,лицето ми било озарено од среќа додека ги изговарав зборовите...добро е замина синоќа по патот на неповратот карванот кој ги однесе сите спомени од минатото..го слушам внимателно како ветерот завиткан во својата мистична насмевка ја носи и тагата со себе,барем нему ќе му кажам збогум,знам другаруваше со мене многу ноќи,и со својот фиук ме миреше,напати кога солзите образите ќе ми ги миеја,недаваше да паднат толку брзо на земјата,та си играше со нив во своето пространство...со наклон длабок во кој има многу моја почит кон него се простувам,и тој евего околу мене се сви,некоја нежност носи во себе,кажува збогум...заљубен си ,рече некако шеретски,ајде не се перчи како боем кој повторно во раката држи пехар полн со старо вино...еве..рече одважно..ќе ти ги дадам во светлинава бескрајна моите невидливи очи,исполнети се со јаки неуморни немири,патувај,патувај преку планините,на врвовите одморисе малку и гледај во срцето кое чука за тебе,го испрекинува ритамот свој со високи тонови од боженствените харфи што неодамна ги смести љубовта во него,почувствуваја топлината која блика како убавина што ангелите ја насликаа уште многу одамна за тебе....ќе ти даде внимание,ти земиго со твојата испружена дланка....навистина,зарем сега сонувам со отворени очи...или можеби утрото ми го донесе сонот ,...само бескрајот ја покажа милоста своја..а јас боемот кој свое уточиште најде еве наздравувам...ти ја разоткривам душата и ти ги испраќам насмевките на мојата трепелива душа,а ти срно моја,бесрамно шеташ веќе со погледот насекаде по дамрите мои кои името твое веќе го пишуваат трпеливо ,еве и јас ќе ти насмевнам,потоа ќе ги оставам усните врз твоите да станат едно....кога уморот ќе биде спроти тебе,ти слушнија мојата радост во тишината како пее,својата желба сега ќе ја претворам во пламена искра,а нежноста во тепих недогледен,знам ќе ме слушнеш,...те чекам на изворот од животот каде шурките течат изобилно со денови идни.

Градина на бели ружи.

Со мисла подарена од месечината ќе те викнам
Од тишината да се појавиш

Во миризливи стихови денес ќе те облечам
Од кристални солзи огрлица ќе ти подарам

Ти горделиво спротимене застани
Со многу пркост ме погледни

Не е важно што со многу занос зборувам
Почувствуваја мојата пробудена пролет

Ќе те носам под виножитото да поминеме
Свежи насмевки да земеме

Утре,галебите бели микажаа
Тивок ситен дожд ќе врни

Знам,и ти сакаш да танцуваме
Прегрнати во градината на белите ружи.

Грев

Не ја разбравте мојата тишина
Не ја видовте мојата болка
Молчев и вчера и завчера
За Ангелите што направија грев.

Го запалија небото
Ги зовреја страстите
Посакаа смртници да станат
За жена, за грешница и блудница

Сега
На црниот мрамор молитви читаат
Сега
Црните ноќи со солзи ги миат.

Не сум виновен што дознав
Не сум виновен и сега што знам
Казна ли е тоа нивна
Со ладни дождови сништата мои ги бришат.

Несакам повеќе да ги пеам овие црни сонети
Несакам реките на пеколот да ме носат
Барам само патека да излезам од тишината
Барам сонце да ја прегори болката

.

Грешник исто како селскиот поп

Грешник голем сум
Со љубов судетеми
Казна голема одредетеми
Три моми да љубам дневно
Така гревови да исперам

Навистина грешник голем сум
На колена не паѓам
Ќе помислите се пишманам
Само судетеми
На робија однесетеми
Во момини скутови ставетеми
Со момински раце оковајтеми

Грешник сум луѓе дали слушате
Голем
Толку голем поголем и од селскиот поп
Осудетеми стоедна година
На момини гради да се покајувам
Со момини коси да се покривам

Грешник сум луѓе
Повторно ве прашувам
Има ли таков суд
Што ќе ме осуди
Крај три моми да се покајувам

Дете на пустината

Јас детето на пустината
Од родот на заборавените
Роден во проколнатите
Зборувам за болката што се раѓа

Од црн камен се одлепи
Во бел мрамор се претвори
Како авет прошета
Како волк самотник завива

Не се потсмевајте, таа е сечија
Ничија, без господар свој
Копилиња сто секогаш носи
Во крвта заспива, во крвта се буди.

Семе црно е тоа
гнездо што во градило свило
се буди на рик полноќен
заспива со последниот шепот.

Јас детето на пустината
Од родот на заборавените
Роден во проколнатите
Зборувам за болката која живее.

Деца на илузијата

Деца сме на илузијата
Те посакувам без лага и маска
Бидими повторно муза макар безимена.
Ќе пеам заедно со месечината за тебе
Ако ангелот вечерва навистина заплаче
Значи навистина сеуште те сакам.

Очите мои му ги дадов вчера
Слеп сум,но со љубовта гледам
Ех кога само би знаела
Ова е само игра на среќата.

Со сите ноти ќе те прегрнам
Срцево ги напиша со луд ритам
Да играме на дождот додека се смееш.

Достоинствено Збогум

Боемите од мојот град ме испратија
Достоинствено без солзи во очите
Со чаша вино во рацете
Со тивка песна на усните

Знаеа за моето умирање
Ја видоа болката во моите гради
Пред да исчезнам
Последната цигара на калдрмата ја испушив

На крајот од градот стихови мои читаа
Раскажуваа делови од мојот живот
Виолината придружник им беше
Свиреше некоја тажна песна

Не те нарекоа тебе Драга моја злосторник
Туку вистината ја кажаа
Стана затвореник во сопствената слобода
И роб на туѓите илузии

Дух на бесконечноста

Се препознаваме некаде во пространствата,каде
 Пукнатините на времето ни дозволуваат
 Јас сум дух кој е исполнет со среќата на бесконечноста
 Ти,привремен розев сон во нечија дланка

Простими ако те вознемилив
 Но мојата душа и тука е премногу романтичарски расположена
 Еве,ако сакаш повторно ќе те допрам во некој твој сон
 А ти,нахрани се од мојата љубов и преспиј на моето крило

Овде немам име
 Го заборавив кога повторно се родив
 Не,остана некаде во старите тајни симболи
 Го запечатив со вечниот заборав.

Ќе ти раскажувам уште да ги смирам твоите тајни немири
 Моите предели каде што спијам мирисаат на ванила
 Моите патеки каде што одам со свездена прашина се послани
 Мојата постела е меѓу две реки што шепотат деноноќно.

Не стој повеќе збунета и исплашена меѓу четирите шарени сидови
 Погребија твојата лажна насмевка со некој последен плач
 Пробуди ги и пушти го исплашеното девојче да прошета во белината на денот
 Нека во среќа се искапи и несреќата во сува жед планина ја однесе.

Сега навистина морам да одам ветерот се лути,несакам да побесне
 Се заветив дека секој ден на пладне по една тивка песна ќе му пишувам
 А тој горделиво на облаците ќе им раскажува
 На сонцето знам повторно ќе му пркоси.

Жив призрак

Ме дочекаа по вторпат кога ги видов суви очи
 Повеќе беа патоказ од пекол во пекол
 Рацете висеа како скршени криља
 Сега не е челник силен, илузијата бледее

Се ослободуваше од машките апежи
 Проклети, се котеа на нејзината кожа небаре се ноќи
 Им кажа
 Дива неродница сум, без цут на градите.

Скаменета живееше во минатото
 Со чемерна замисленост, неутешно старица стана
 На четириесети и.....година
 Се покорува, со кус век е.

Се скрби
 Без свој господар е
 Без завет
 Само грешна душа остана

Беше итар арамија
 Стана збирач на чемер и јадовина
 Со грч во секоја нишка на месото
 Жив призрак.

Етеја човековата безначајност
 Со очи се ослободува од внатрешните окови
 Проколнат старец сега и е заштитник слаб
 Ех, небитница ли стана.

Заложник

Во далечната белина на денот
Преку голата грбка на ридот
Мал облак роден во зимска магла
Се простува од свој заложник.

По земјата кутриот се тетерави сонливо
Се моли мрмореќи бес сила без див
Ја почнав својата љубов со првата топлина
Со погледот и со срцето

Сега стар сум
Од јадови пусти, од чемери црни
Постар и од најстариот старец
Со мртва покривка од куќа опустена.

Минав триста ноќи во дива земја
Низ вратот продуван страв минуваше
Крепостта ја дробеше со ноќна треска
И тогај ја догледав судбината.

Последно писание ми стори
За последниот ден
И за се што сум видел, и се што сум узнал
И се она што останало .

Каменот се расонуваше од голата земја пред мене
И тој беше испишан со писмо тајно
Човекот е, карпа цврста, смеа, солзи рој, немири и бури
А грутка земја го надживува.

Уште маглите есенски останаа да пијат од дробовите
Тогај под веѓите ќе нема веќе очи
Ќе бидам заборавена свезда во беживотен песок

Со прозирни партали на пајажина

Ова е повеќе за спокој на душата

Станувам, земјата е студена не се плашам од неа

Без бразди на староста станав заложник на животот

Со грч болка на чудно земјиште, со многу лакоми жили во себе

Зарем е грев

Со тебе небото го допрев
А ти, тајно громовите ги скроти
Сега душава моја ја знае моќта нивна
Ја параш секоја ноќ немилосрдно

Не ми беше срам со дождот да плачам
Не ти беше жал со зраците сончеви да ме гориш
Несторив никаког грев што те сакав
Стори грев што никогаш непраба да ме сакаш

Заспани соништа

Јас сум бескуќен сонувач,и се прашувам каде спијат сега твоите соништа,во пустината каде престојувал не ги пронајдов,во ладните простори каде мразот владееш не влегов,премногу мрачнотија имаше ,незнам,да одам во топлите краишта дали ќе ги пронајдам...најдобро ќе биде да ме проколнеш,и можеби во проклетијата ќе ги најдам,некој тивок глас од душата ми кажува дека таму плачат и тие...проколните да не го слушам нивниот плач..проколните,проколните со најцрната клетва..да те избришам од моето срце,да те заборавам,да никогаш во тишината не го изговарам твоето име,...проколните да бидам глув,и ни една песна да не ме потсетува на тебе...проколните да бидам слеп,и ни едно ново утро да не ме потсетува на тебе...проколните,исто како што ми ги проклна моите ноќи,во мракот ранети души да ја лекуваат мојата распарчена душа,слепи да ми го покажуваат патот во мракот,..а ете во овој проколнат мрак ги гледам твоите очи,очите каде спие вечноста...проколните,зошто јас не можам повеќе вечно да живеам ..овде,некои мрачни ангели ми ги бришат солзите,или можеби ги пијат лакомо,јас не можам да видам од темнината...проколните,и во проклетијата да живеам..сега молам за миг тишина,да кажам збогум...на љубовта,или на сам себе...проколните,или сочувајме на некој крај од усните,така и ти ќе знаеш дека скитам како бескуќник барајќи ги твоите заспани соништа.

Затвори ги очите и слушај
Слушај како трепери мојата душа
Нема веќе солзи
Не постојат повеќе илузии
Остана само еден крик на усните
И оваа моја песна

Збогум Судбино

Во надеш дека ќе го пронајдеш моето срце
Го скаменив
Го сокрив во спилите оштри
Таму сонцето не изгрева
Ни пак ветришта дуваат
Во него има амајлија една,и стрелка мала
Патоказ е тоа до бескрајот.

Понекогаш заскитан скитник во камењарот доаѓа
Оган пали,од месечината бара грст од снi недосонувани
Но немирот негов не му дава да ја слуша тишината.

Пред само три дни.во подножјето старец чуден ми рече
За него шепот тивок беше,за мене вик страотен што уши пара
Смрта не е кога ќе умреш
Смрта е кога некого сакаш,но без него остануваш
Знаеш,се во тебе умира,а ти жив остануваш.

Јас сега само кажувам
Збогум судбино моја
А ти,кога илузијата твоја ќе се распрсне
Кога ќе ја видиш безвредноста во неродениот миг
Со малку страв тргнија пајажината од спомените
Подарија прашината на земјата
Затвори ги очите.ќе застане времето
Јас сум тука.

јас сум блудник,ти си грешница

Ненадејно,се судрив со споулавена сенка
Каде ,сега во која пустина ќе одиме ја прашав
Се врати од светот на курвите,одморисе малку на мраморот
Блудничеше,сега узнa дека и ти си развратник
Кучка сум,ќе те апам уште долго,проклет да си
Цицлеста анама сум,штукната од ум,со продупен крик

А ти со нејасно лице упокоја судбината
Заповедај,повторно пред смрта да те стават
Со залак леб,и вино земјата благословија
Во твоите исплакани очи нема веќе солзи
Претпразнична мугра сонува за тебе.....

Се колнам не сум фарисеј
Посвојниците на туѓ грев на туѓ праг ме оставија
Со жив ветар ме запретаја
А јас само глаголам на црната земја
Анамо бела,домаќин можеше да имаш
Сега слушај,јас сум блудник,ти си грешница
Во студена пештера со смрта заспивам
Од капка сила,изртена младост измамувам.

Јачеа со беживотност напукнатите идни мигови

Јачеа со беживотност напукнатите идни мигови.. Додека ја голтам горчливоста на очајот.. Грешката и лошата среќа го наплатија данокот свој, Останаа само коските да ја пишуваат мојата историја Во студена одаја, на мртвечка светлина.

Сега, без грам гордост, пред вратата на сопствениот пекол застанав, држејќи ја цврсто за раката жената која ја поведов со мене... оваа е некоја поевтина од вчерашната... не ги сакав никогаш евтините курви, и сега кога некоја животинска страст врие во мене ме тера да одам во тој свет... се чувствувам како мршојадец на евтино полураскапано месо... месо кое секојдневно се распаѓаше во најодвратниот човечки отпад, препокриен со некоја студена темнина каде секојдневно чекаа нови и нови мршојадци кои ќе колваат од нивното сеуште непотрошено тело..

Се прашував првиот пат кога зачекорив по таа полутемна улица... што барам.. дали навистина беше само страста што ме влечеше, или сакав нешто повеќе да дознаам за нив.. дали можеби во тие дупки без солзи ќе го пронајдам одговорот за мојата болка, дали во тие згрчени тела лежеше некаде напишан тој магичен збор, збор кој засекогас ќе ја реши најголемата загатка... зошто...

Сеедно ми беше сега мене, дали нејзините воздишки се вистински или лажни.. знам дека таа беше платена за тоа, и требаше сега да ја одигра најдобро својата роља во тој страсен театар... некои воздишки ми дојдоа познати, како да сум ги слушал и другпат, како да сум ги слушал и со години... добро извежбани гримаси и стручно стиснати усни кои го пропуштаат насобраниот воздух во градите правејќи од него воздишка, и милувањата беа строго контролирани... како да беа учени од одредени прирачници... напишани од нивните претходнички, мајстори на својот занает...

А ете денес реков дека нема повторно да зачекорам во таа улица, но евтиното вино, зачадените кафани, гласната музика и мирисот на најодвратен блуд како магнет влечеа повторно... немаше тука секојдневни

кукања за скапотијата,немаше гласни и дволични огаварања,имаше само музика и задоволство,брзо и ефтино...

Кога повторно однекаде ќе дојаваше проклетата самотност,некаде на некоја коска пишував..утре повторно ќе одиме во тој свет...утре подобро ќе ги разбереме новите поданички на блудот,и можеби ќе видиме лик кој ќе наликува на некоја позната познаничка...

како да ти јавам дека ми требаш кога сега ни ветерот не ми
верува
моите гради станаа тешки како бетон,ладни како мраз
како сега да ти кажувам дека ми значиш,кога ни ночите не ме
сакаат
зарем сега повторно и тебе да те нарековам мојата бивша драга
ма тебе ти е сеедно за мене,твојата маска е подобра од другите
затоа,можеби е подобро да кажам нека се иде по ѓаволите
навистина ма,тебе ти е сеедно за мене
мојата тага сега гледа како таласите на нашите жешки воздишки
се дават
ма тебе ти е сеедно за мене
седиш некаде задоволна во некој виртуелен свет и задоволно се
смешкаш

Ги молам Ангелите вечерва
Да не ме гледаат како погрешна нота
Во вчерашнава Боженствена симфонија.

И како сенка под сводот небесен сум видлив
Со млека надеж во безнадежноста чекорам
Само зрното разум во временскиот часовник протекува

Навистина
Ги молам Ангелите вечерва

Квечерина

Заморно е понекогаш и во денот да одиш
 Копирани фигури со ликови залепени на луѓе гледаш
 Насмевка која повеќе личи на невешта декорација
 Заземаат пози насекаде како излиени фигури
 Читаат насекаде улични графити
 Потоа гордо тоа за мудрост го воздигнуваат
 Се смеат громогласно на провинцијалци
 Вешто криејќи ги коренот на својот создател
 Во ограничен зачаден простор свој свет прогласуваат
 Се восхитуваат и за врвен дострел го гледаат.

Натерајме
 И кажувам на квечерината
 Етеги кога кажуваат ах љубов љубов дека се искрени
 Студенилото нивно ги издава
 Празнината нивна во телото одваќа
 Зарем е грев повторно и кажувам на квечерината
 За нив ни созла да не пуштам
 Им оставам само уморна насмевка
 Нека и на тоа се радуваат

Навистина е заморно понекогаш и во денот да одиш
 Малку милостива е квечерината.

Кога повторно ќе се молам

Кога како некогаш возвишените облаци ќе патуваат
 Повторно ќе се молам Боже
 И за мене и ситеоколумене
 Сега неможам
 Тмурнинава на небово е претешка и еден збор до тебе да пуштам
 Не ја гледам но на плеќиве ми овиснала
 Сега сум само тажен и празен верник
 Со прашање без одговор
 Зошто слепилово не ми го подари порано
 Барем вечен скитник во жед пустина ќе бев
 Со карвани од камили кои Бедуини ги водат ќе одев
 Но среќата сепак во срцето ќе ми клокотеше

Сега во оваа морничавост и дождовите се вечни
 Горам постепено со секоја капка која капи на земјата
 Се кријам од своите мисли и од љубовта

Кога како некогаш возвишените харфи на Ангелите ќе ги слушнам
 Повторно пред твојот олтар ќе клекнам
 И исто како кога бев дете ќе пеам Божествена ода
 И за мене и сите околумене
 Сега неможам
 Немам срце, само згужвано, згазено и со лаги испогането парче остана
 Премногу се за песна да се пее
 Сега сум само само тажен и празен верник
 Времето однесе се оставаќи само бледа слика која немир носи
 И повторно имам прашање без одговор
 Зошто слепилово не ми го подари порано
 Барем немаше да бидам заробен во времето
 Со празна избришана судбина во рацете
 Крикот на тишината тоа го направи немилосрдно.

Сега во оваа морничавост и предавството е ефтина фраза
 Налепена со лажна гордост и лажна љубов која само пепел позади себе
 остава
 Ете повторно се кријам од своите мисли и љубовта.

Кога

Мила моја

Кога еден ден

Желбата премалена од чекање на прозорот ќе ти засpie

Драга моја

Кога еден ден

Тагата на прагот папсано ќе ти седне

Сакана моја

Кога една ноќ

Усните твои ладна воздишка нема да ти пуштат

Кога една ноќ

Од твоите очи солза нема да ти се срини

Тогаш

Јас ќе бидам далечна песна

Што ќе ја пеат ветриштата насмеани

Крај на вечноста

Те оставам таго,ти аждајо деведгала,дембелице ненаситна
 Моево срце широко е сега за нови ликови
 Те проколнувам,бидиму сестра на скитникот во пустина
 Сторисе друшка верна на прашината ветерова.

Пустошот твој го преживеав,од криците твои не се плашам веќе
 Како гаваз лут Забравот ќе го оставам да биде со тебе
 Да те газис,да те мори,миг мирен да не ти даде да се плодиш
 Јас,Густа шума од среќни моменти ќе посадам,ти пукни на сто парчиња.

А ти,Малечка моја што секојдневно паѓаш,и темнееш,и се гасниш
 Ветриштата на животот не однесоа далеку,преку седум планини
 Со седум реки не разделија,седумте извори на вода ни ги затворија
 Сега јас сум во седмата цитадела
 Ти во третата.

Овде алхемијата ја научив,знам сеќавањата да ги бришам
 И,Од сите солзи пролеани по тебе бисери најубави создадов
 Ако ме стретнеш во некој твој сон нема да ме препознаеш
 Повторно свездата мајкина на градите ми свети.

Несакам да дознаеш што значи да си заборавена
 Со сенките да танцуваш,илузијата да ја мирисаш
 Само види колку се долги ноќите,кога зората не се раѓа
 Слушнија душата твоја кога плаче за делот изгубен.

Јас сум на крајот од вечноста
 Душата моја со сенката твоја преградка прават
 Сенката моја ја оставив
 песнава да ја напише .

Љубовен плач

Никогаш не ти кажав
Колку Љубовта плачеше кога со студенилото ја прободи
Ја тешев долго
Со солзите мои раните и ги миев.

Пронајдов неколку пластови густа магла
Ја заградив да не ја пронајдеш
Таму го оставив и срцето мое да ја теши кога не сум тука
Во квечерините постојано по една насмевка и дарував.

Го пронајдовме мирот и без твоите допири
Во суровата бајка што ни ја напиша со измамата
Жртвени јагниња бевме нели на олтарот од предавството
Сега, кругот на животот го затвараме, а ти слободна биди.

Малку апсурдно изгледа

Јас и ти

Ќе се стретнеме повторно крај изворот на сништата

Ќе ја згазиме гордоста и со преградка ќе се помириме

Малку апсурдно изгледа,зарем не

На некому ќе му заличи ова е моето бегство од самотијата

Или предолго само посакувавме среќа

Не плачи мој мал Ангелу,покријсе и спиј,свездите се над тебе чувари

Моите раце секое зло го раскинуваат што етего тука е наоколу

Со моите мисли солзите ти ги бришам.

И утре кога ќе се пробудиш

Патот ќе е исполнет со ситни оштри камења

Мораме да го поминеме

За ова дознав синоќа кога мракот повторно ме прободеше дрско.

Насмевнисе,слатко,слатко уште во руменилото на зората

Не дозволувај

Раката на судбината да те скрши на половина

И во срцето ти остане само фрагмент од љубовта

Избришија темната сенка од лицето

Залепи,три,не не подобро,триесет и три зраци од соцето

Погледни

Во ситен дожд ќе се претворам

И можеби ликот ќе го променам

Бесмртната песна ќе ја потпевнувам

Без тажни тонови заедно со старата виолина.

Песната е посветена на мојата ќерка Викторија

маска

Уморен од бесцелното бегање од самиот себеси,седнувам на некој камен,ако е камен,но сеедно ми е што е во бескрајнава пустелија која на моменти заликува на ден,светот веќе не го разбирам,зарем постојам се прашувам во него за да го разберам,се уморив од чекање да воскресне минатото...во тоа чекање нахранив многу бедни души со моите бесценети солзи,ете сега знам дека се беценети...само земјата ги ценеше,на секоја моја солза никнуваше по еден горостасен бел цвет..навистина,не се срамам да го кажам тоа,кај љубовта беше изворот кој бликаше секојдневно,незнам дали пресуши,но знам дека сеуште клокоти во мене тој извор...се гордеам со тоа..можете да се насмеете слатко на ова...мојата гордост не е лажна...не ја познавам цената на Љубовта,та можеби и затоа не тргувам,незнам ,незнаев ако верувате каде е тој пазар..само слушнав кога двајца безделници зборуваа за тоа,на булеварот широк гласно на сите им кажуваа...маски насмеани,ведри,се продавале ете таму,на ликот се лепеле и вешти трговци со чувата се станувало,....пари ,титули,почести,и што ти уште не се добивало...не сум кадарен да отидам таму..или кажетеми вие дали би ми прилегало некоја маска мене...не,јас знам.не не...сигурен сум..задоволен сум од мојот лик...Бог ми го даде,судбината ми го наслика,животот цртите ги пишува трпеливо...ете тој сум јас...обичен смртник.

Ме пробуди со твојот прикриен страв на самотност
Сега е сеедно дали ќе простувам или да барам прошка
Заминав од мојот немирен живот
Немирот се смири
Кругот се затвори
Ме пронајде по мирисот на мојата тага
Залепена е на самоник цвеќињата
Погледни, перуники се тоа бели
Ќе помине, месец, година и пет години
Ќе немам веќе минато, ни пак иднина

Миленик или проколнат

Како проклет брод пловам
Во тишината на самотната вселена
Одвреме навреме нарушена од сенките кои се лелеават
Насакаде по површината на црната густа вода.

Некадарен да викам во просторот
Дилемата ја јадам лакомо
Зарем само ѕвездите можат да ја видат мојата болка
Зарем само снитата можат мојата тага во мрежа да уловат.

Некаде,некаде во некое време прочитав тогај
Чинам црн камен беше,на бела подлога поставен
Ти скитник или проклетник што мислиш си, Ти
Глаголиги гласно невидливите зборови и вознесисе.

Миленик на небото веќе станувам
Син на оганот сум бил ете така ми рече низ грмотевици
На Мајка земја што ми била,правот требало да го оставам
Водата трагите ќе ги избришела.

Моето име до вчера беше ТАГА

Моето име до вчера беше ТАГА
Се чувствуваш лошо, понекогаш и очајно
Можеби тоа само поради ТЕБЕ
Мислев дека не си вредна за внимание.

Беше спореден лик
Јас лош поет кој пишува празни песни
Во празно време
На празна хартија.

Со ветерот ја растурав љубовта меѓу пепелта
Ги згазив сништата
Ја отфлив од себе и сенката сопствена
Ги распродадов евтино сеќавањата.

Сега знам, вистински знам
Те сакам зошто си моја болка
Несовршена со илјада и една мана
Несовршен со илјада и две мани.

Би тргнал кон тебе
Бездната не ми дава
Никаде не гледам мост
Или можеби денес не е мојот ден.

Можевме

А можевме.верувајми сега,кога тогаш не ми веруваше

Можевме

Собата да ја полниме со ијлада и еден сон,

Верувајми

Можевме од миговите неродени белина да создадеме

И како виножито да ја обоиме

Можевме

Низ преграатките сојуз нераскинлив да создадеме

И во секое утро со блесок да гледаме

Можевме

И да плачиме среќни што повторно срцата ни треперат

Можевме

Навистина верувајми сега,кога тогаш не ми веруваше

И ние да ја напишеме

Најубавата елегија за љубовта

Можевме и ние да ја наречеме илјада и една ноќ

Можевме.....

.....можевме.....

.....можевме да бидеме љубов,а не навика

.....можевме.....

Моите соништа станаа премногу кршливи тука во овој простор на самотност, а ти сокриена во мирисот на пролетната бура заедно со својата сенка тивко се кикотите радосни што врз вас паѓа рој од ситен дожд на бакнежи.

Те среќавав понекогаш во некој кошмарен сон додека немирно лутав по тие темни патеки, прости, но сега веќе не сонувам и подобро спијам.

Мислев дека долго, долго ќе ми недостасуваш, но тагата ми кажа дека си била само погрешен избор и ништо друго.

На Гавранот

Слушам земјата посака спомените
 Ете така во прав да ги претвори, има право
 Тоа и сенката од минатото ми го кажува
 Ајде, низ насмевка изговара
 И белиот фустан го припремив
 Славјето само што не почнало

Само едно оф низ градиве се срина
 Додека ветерот го молам
 Другар верен ми беше и низ сништата
 За последен пат ќе те молам
 Донеси однекаде, од непозната градина
 Семе од бели ружи
 Нека цветаат на црвеницата, а можеби и иловица

Крај бранот застанувам
 Не да се радувам на шумот
 Не долги беседи да кажуваме
 Туку ете
 За последен пат името на песокот ќе го напишам
 Нека го избрише од брегот засекогаш

Немеам крај кладата на пољаната
 Дневникот никогаш непрочитан го држам
 Сите страници душата моја ги пишуваше
 Повторно немеам
 Гледам гладен е веќе, нека пламти до утрината
 Парчината душа нека прегорат.

Без кожа на себе го направив сето ова
 Коцките на календарот празни се
 Само лисјата на дабот стар шумолат
 Се сокрил знам таму гавранот
 Нему
 Токму нему ќе му ја посветам оваа песна

Наздравувам за Љубовта

Ја допрев љубовта во сршта,да ти покажам непотребно е
 Моја најмила,само да знаш
 Не те барам во исто име,лик кој наликува на тебе,
 Не те барам ни во туѓите очи,не ми е потреба копија твоја
 Те пронајдов еднаш и сега со сите неродени мигови живееш во мене.

Не ја сакам илузијата,ми ја покажа во сите нејзини лица
 Не ги сакам пеперутките,твоите беа премногу крволочни
 Ти го подарив името,а ти ја одбра лажната гордост
 Иди и верувај дека сите луѓе се Ангели
 Твоите невини години веќе ги извалкаа и продадоа.

Јас сум во светот на Љубовта,се молам додека зората не зазорила

Ветришта мои,сенки се сторете,залутајте во ноќта црна
 Зборовиве мои не и ги носете,и ги засидаа сите прозори
 Бидетеи сон што трепери,немир што скротува
 Од далечините ќе ја гледам,со погледи вжарени
 Кога сонот ќе ја напушти виножито од бели рози оставете.

Сам себе си простив,нека ми ми е простено сега од вас
 Оставив многу мечти да се прпелкаат
 Оставив многу сонови со лага да ги крадат други
 Им простував и на молкот и на говорот оставаќи ги тажни

Така, реви и плачи судбино,со пенливо вино наздравувам за Љубовта

Не давај им Боже,
да ја разораат
манастирската тишина
во мојата душа...
Не давај им да ме допрат
со раце што милувале злато,
да ме гледаат со очи
што паралеле плот.

Дај,
да сум видлив во срамот,
а невидлив во болката,
да сум проклет во гревот,
а благословен во плачот,
да сум понизен во немаштија,
а роб во богатство,
...да ги сакам за тоа што не се,
да ме сакаат за тоа што сум.

Небесни вистини.

Во мене
Под болскотот на очите
Зад насмевката
Во крвта и во сознанието
Страдав
Од живите богови
Многумина ги предизвикував
И така ја запознав нивната грдост
Најверојатно
Во себе носам нивна нишка
Нивна крв.

Копнееш ли Никодине сеуште
Притаена и без трепер во себе се подбиваше сенката
Помала од својата сенка
Обземен си од рамнодушие
А јас умирам од насилие во крвта што ми тече
Глаголам не за неа
Во мене нема копнеж
Престанав да растам пред три лета.

Надвор
Во небото нема никаков немир
Пред очи гавран ми прелета
Во хоризонтот ја снема сенката
Зарем повторно се разголुвам до коренот
Врз мене росеше навечерината
Предвидував дека ќе ме посети
Во едно загатливо миготјавление
Оваа сенка беше само нејзин извидник
Морничава и со грдост полна

Ноќва
През полноќ ќе да е полно свезди.

Небитна Порака

Заедно ја победивме смрта,а ти се исплаши од вечноста...зарем сега кога повторно седиш под Јаболкницата и мамиш за смртен грев,не ти затреперува срцето за заветот што го дадовме кога младоста ртеше низ нашите вени...знаеш и самата...застанавме прво пред столбот на Вербата и со ширум отворени очи ги создадовме сите неродени дни...со скриен нежен кикот како река недогледна течеа низ ходниците на времето...знаеш нели...кога на Надешта со грлат глас и кажавме...ти си нашата најсјајна водилка која никогаш нема да не напушти...етеја и сега е залепена тука на моите испукани усти додека со последни сили одам во пустината....како мелем навечер се лепи и ја лекува болката која секојдневно се коти во мене..не ми остана уште многу..тоа го знаат и гавраните кои ме следат насекаде....пеат морничава песна...да те ослободам од моето присуство,од мојот компликуван карактер,од моите несоници,и мојата преголема Љубов која ете кај тебе премина во досада...навистина ќе те ослободам од мојата присутност,но дали Љубовта моја ќе те ослободи,прашаја само неа...ако те потсети на сите оние нежни допири што ги сторивме кога го допиравме нејзиното седефасто лице со нескротен занес,тогаш....тогаш ..во студените беживотни простори каде нема болка,каде секое постоење е бесцелно...тогаш и не си била Љубовта моја на сите времиња..тогаш повторно ќе се вратам во минатиот живот и некаде таму ќе ја барам грешката за сегашното постоење...

Јас и понатаму ќе те сакам во многубројните животи,и повторно,но сам,како проколнат скитник ќе ја победувам смрта.ќе ја победувам така што ќе ги трампам сите сиви денови за едно сончево утро...ќе живеам за допирот на усните,а ако го пронајдам тој ден ќе го славам како светост голема....

Ќе завршам со небитна порака...ако ме стретниш во некоја твоја погрешна вечност,не ме допирај,зошто тоа е само моја бледа сенка украдена од некоја евтина жена на која сум и платил да ме сака макар еден миг.....

Незнаеш ти срно моја како е во срцето два пламења да ти горат
Едниот да те пали и жари
Другиот да те труе и мами со илузии непрегледни
Незнаеш ти срно моја

Левата страна пространства непрегледни од блаженства ми дава
Плови мојата душа со тебе таму
Десната страна понори од болка ми отвара и во понорите спомените
Спомените ги воскреснува, маѓија стран е тоа, маѓија со катанец залчучена.

Незнаеш ти срно моја
Незнаеш навистина, незнаеш срно.....

Непозната вселена

Во непозната вселена за многумина ја сместив надежта
Таму и снитата недосонувани ги оставив
Постела мека и направија
Сестрински и братски ја прегрнаа.
Вечната тишина беше бедемот цврст околу нив
А јас
Останав тука на земјата празен
Со кржави дланки
Знаете
Ги погребувам последните спомени што останаа
Уморен сум од нивната тежина
Болни се нивните окови.
Еве и молитва ќе кажам за нив
Нека почиваат достоинствено
Промената ме соголи и тагата ја презреа
Пукна и ме напушти заминуваќи во недогледот
Сега молчам
Чекам љубовта да помине
Ги слушам прапорците на кочиите нејзини
Низ ехото се плодат по стоти пат
Многумина не веруваат на ова
Мене сеедно ми е

Ново распнување

Во утробата ми прорти плач
 Плач на смеата ,слична на човек
 Зарем беше ова грчот на животот
 Господе,повторно ли ме определи за ново распнување.

Знам,ангелот твој низ милоста своја прошепоти
 Ноќта е мајка на неутешените
 Крвник на непретпазливите
 Без неа не ќе узнаеш што е занес или копнеж

Напиши барем религија за нејасна љубов
 Која ќе те демне на секој чекор во соништата
 Тогај не ќе бидеш фатен во мрак со граници свои
 Оживеја,и посеј живо семе во живо месо.

Чекорам,и се кадам со темјан во свечена осаменост
 Чекорам во привидот по невидливи врвици до русалките
 Кои вечерва за мене на свездена пајажина танцуваат
 Појат,заборавиго своето вчера,затебе нема утре.....

Ноќна загатливост

Низ чадлив превез ја гледам ноќната загатливост
Присилен од болката која ме води во мртви води
Поинакви од оние сто сум ги знаел и сум ги гледал.

Го покрив сините очи со рапава дланка
Искинати и безначајни зборови ми застапаа во грлото
Отвораќи ми огнена пупка која се шири низ градите.

Клекнав,зарем душата се трга од мене
Зграпчив лилав мрак од отворената утроба
Се олабавив,со сеќавања за дедо прадедо.

Ревев немо,пред да потонам во реката на безумието
Распарано животно сум сега вмиг овој,со мртво око
Намалуваќи се така од сопствениот јад.

Тешка морничава неземска споулавеност ги мири дамарите
Правеќи ги некаде скаменет гнев на земјата
Или ехо со далечен глас,или далечен настан.

Од преголема тежина станав сенка која никнува од земјата
Бесилен мртовец без сетила,без чувство за телото
Нескрбев ни над себе,ни засебе бидеќи времето стоеше.

Одговор на прашање

Помина времето кога си игравме љубов
 Со букети од ружи бели се гаѓавме
 На дождот занесено танцувавме
 Потоа под фенерите жолти љубовни сонети читавме
 Се сеќаваш
 Ги пишувавме на паузите кои усните одмараа од бакнежите.

Не е страмота да сакаш
 Сега низ кикот се смеат аветите на минатото
 Јас заборавив дека постојам
 Сетисе си дека некаде припаѓам
 Овде ноќта е претесна и премала за еден грев
 Не пак за каење или надеж некоја.

Ако навистина бев твоја грешка
 Повторно фрлија истата клетва врз мене
 Да бидам со поглед на уплашено дете
 Да бидам без своето постоење, никаде и без ништо
 Од пепелта што ми ја расеа насекаде околу мене
 На очите да се мачкам
 Само така дните неродени да ги гледам.

Јас ќе те чекам само да знаеш
 Кај слепците со здрави очи
 Со души валкани кои немирот и во сонот го носат
 Таму, исчезнувам без страв за утре
 Таму и тогаш на никој не му недостасувам
 Таму се одмарам од себеси
 Таму те чекам зошто знам дека нема да дојдеш.

Навистина помина времето кога си игравме љубов
 Навистина помина времето кога бевме љубов
 Сега повторно прашуваат некои за тебе
 Сега си само одговор на прашање.

Откриена тајна

Додека ја хранев болката со мојата осамена сенка
Ја пронајдов волшебната формула
Со вода беше измиена
Меѓу вековите беше сокриена
На камен беше запишана
Само лудо вљубените можеа да ја прочитаат

Ако си ја заборавил, во ходникот на смрта ќе ја пронајдиш
Ако си само гневен, крадците на прашина се радуваат
Не посакувај да бидеш сенка, сенките не се вечни
Родија повторно желбата и треперот разбудиго

Тогај на ветерот му реков
На месечината и се пофалив
Неможев да се воздржам
некоја млада штотуку воскресната пеперутка ме тераше

Ќе те сокриам од минатото во еден нероден миг
Го знам само јас
Ќе ми бидеш Љубовница
Страсна и посакувана
Сакам повторно бурата во твоите очи да ја смирам

Парче небо

Недостасува еден дел од небото
 Полумртвата пеперутка ми рече тоа било твојот лик
 Себеси се тешам,искривено е времето во просторот
 Неверувај во сешто ќе слушнеш.

Зарем не исчезна од моево срце
 А толку сакав денес да го обојам небото во разни бои
 Ќе насликав еден сон што не е сон и што го нема во ноќите
 Попусто сум собирал фрагменти на полноќ цела недела.

Од измислена тишина тргнувам во последното умирање
 Незнам дали е вистинското,но се срамам да кажам јавно
 Боледував секој ден за тебе заедно со месечината
 Ме болеше секој час кога ќе те видеа во отсјајот на моите очи.

Скршените криља ќе ги оставам на ветерот
 Перото ќе остане кај судбината,нека таа напише Епитаф
 ...Буден те сонував додека бев капка во времето.....
 Сега демоните од мене се одрекуваат,ангелите вината ја мерат.

Недостасува еден дел од небото
 Полумртвата пеперутка ми рече тоа било твојот лик
 посегнавам по тебе низ студенилото, со болката, и секавањата
 тргнувам во последното умирање да спијам сам.

Патник од Времето

Во нашиот град се појави патникот од времето со своите солзи
Наместо добро утро, по една солза ни подаруваше
Навистина, врелината на дланките не тераше Љубовта да ја видиме

Го гледавме како Ангел кој го допрел дното
Ги ловеше зборовите за да каже бесцелна молитва
Ги врзуваше меридијаните, за да го запре времето.

Наместо добар ден, нежен допир со крилото скршено правеше
Тивок ветар со вкус на Небесен бакнеш чувствувавме
Плачот на пладневните дождови го слушавме.

Плачеше тивко, мојата мисла патува по твоите траги од чекорите
Кога ќе заспијам засекогаш, дали ќе посакаш да ме пробудиш
Ми рекоа дека Љубовта секогаш го наоѓала патот, евеме сеуште скитам.

Наместо Добра вечер, мир во срцата ни подаруваше, мисла ни всадуваше
Бидете стрпливи, дружете се со својата душа, таа е нежна, но знае да биде и
мрачна
Сонувајте заедно мирејќи ги сите немири.

Полноќта пристигна, урлик одекна, Ангелот плачеше со бескрајот
Кој сум јас да постојам без светлина и сонце, овде спокојот престанува
Зарем Љубовта моја дом нема, или само лута меѓу сонот и будењето.

Пепеласти сништа

Многу одамна во светлоста бев роден
Но сега од љубовта сум одвоен
Го затворив да знаеш засекогаш храмот на Амор.

Не си ми повеќе инспирација
Стана вешта болка која ме раскинува секоја ноќ
Со твоите салонски манири

Се прашувам
Зарем станав сенка на мојата сенка
Нем чувар на пепеласти сништа

Сега
Повеќе од досада ја кршам тишината
Колку да не биде празна ноќта.

Песна над песните

Одекна во просторот песната над песните
 Ја пееше Љубовта мирејќи го немирното море на чувства
 Си поигра чудесно со светлосни зраци
 Без страв го прегрна и сонцето
 Седна мирно на патеката со времето краток разговор да направи
 Не брзаше никаде
 Со мирисни сеќавања ги нахрани соништата
 Ги разбуди и самовилите хор нежен да бидат
 На желбата и проговори
 Создадија сега и овде сонетата на животот
 Пишувај со планинска роса
 На сребрени облаци, на зелена трева, на кристали блескави
 Нека свира неуморно оркестарот на свезденото стадо
 Крилати коњи нотите ќе ги разнесат насекаде
 На изворот каде што се раѓа новиот ден
 Зората, најубавиот плод на деноноќието ќе го благословам
 Со светлината венчајсе, Со ветерот помири се
 Небесниот покров отвориго, земјениот тепих распостелиго
 Жуборот нека клокоти, нека се буди се што заспало
 Небесните харфи струните ќе ги затегнат
 Ќе треперат со сите срца каде дом јас имам.

Душата додека слушаше тивко трепереше
 Од северното небо другата половина ја чекаше
 Го слушаше гласникот од бескрајот како пее.

Пехар

Пехарот на вистината се испи
Јато од црни птици пролета на небото
На нечиј крал сенката се спружи
Умира нечија љубов прмрмори скитникот .

Не ме барај ни во непостоењето
Бурите сите патеки ги избришаа
Гревовите и од литите партали ги истесов
Заблудата и илузијата којзнае каде ги заборавив
Треперам од радост чекајќија светлината.

Подпаѓам сега под Божји суд

Ноќва окото беше тивко
 Додека се капеше на сводот зрела месечина
 Залудно и тоа беше
 Од полноќ до утро наморничавен од студ
 Стврднат во ноќта се до утрото
 Утрото матни сиви испраенија изораа повторно низ вените бразда.

Глаголев кон планинската черногорица
 Додека под клепките ми лежеше замор
 До навечерина безбели ќе се издолжи денот со сув здив
 Воздухот тежи веќе како оков
 Наказанието етего повторно го раѓа рамнодушието
 Ќе глодаат невидливи глувци черн чемер.

Молвам немо пренамален од жешка болка
 Подпаѓам сега под Божји суд
 Месото ќе да се ослободи од земни грвови со земни закони
 Во миговението
 Со здив во душникот ревам за милосрдие додека болката ме урива
 Низ јад и унижение.

Ги слушам мислите кои загатливоста ја носат
 Не заталкувај по суводолиците
 Коските ти ги испразни треска
 Матни ти се сништата
 Се грчиш и гориш
 Скрбна измама душата ти ја усвитува
 Низ спуштени клепки солзите кон глобочините ги сурнуваш
 Со крцкот ги распнуваш молитвите
 Лесно паѓаш во бездната на неизвесноста
 Заради гниеж кој умира немо со земно сладострастие.

Со сребрен крст околу вратот нужно ќе се исповедам
 Монаси сатанаилови ми се замерија
 Сказанијата за минатото со исклештени глави го менуваа
 Непокорни беа

Над очите ми распнуваа живи искри
Со црна крв ја испишуваа болката на бел мрамор
Чопкаа во буништето на секојдневието
Се китеа со бисери на преодна слава
Не ги засегаше туѓа болка, пиштеа и проколнуваа
Се расплинував пред нив и пламнував
Со черна молскавица како отпор пред суровост

Растревожен меѓу повремени збунетости и нејаснотии
Дните ги дочекувам и испраќам молчеливо сега
Се свивам во замор по утешение
И со покорност барам спокој.

Полноќен Ритуал

Вечерва ќе ги извртам сите познати псалми
 Ќе ги возвишувам тој и таа што ме прогонуваат тајно
 Божицата, Светицата вечно Величенствената

Ќе пеам со милнат глас, прво во еден триаголник
 Потоа ќе преминам во друг триаголник
 Ако на полноќ се преклопат, знам дека сум ги разбудил.

Го измислувам моето второ име, и бдеам над грешниот свет
 Некаде од срам се покрива со лилави сенки огништето опустено
 Безбели ќе му поцрнат сидовите, покривот веќе гнил е.

Опусте, се исуши, без каци, крбли, корита, и прагот гуштери го лазат
 Тагата во северната страна на дворот се испили со триста копилиња
 И едно во одаја што беше ширна, од непознат род, со бемка на челото.

Претрчувам со сила на ветар што нетрпи пречки
 Не сум сајбија сега, низ ведата извикувам, ќе ве учам на нови молитви
 Земјата сега се симнува од мене, енеја како крстава мртва кожа
 испружена.

Жилите набрекнале од копнеење на крвта, ела, дојди светице со згчена
 утроба
 Со поглед кон далечините, осаменички исправена и горда ли беше
 Пупките кои од болка ти поцрнееа, со жива капка крв да ги воскреснам.

Зедов една тајна на пролета, сонувал од првата до втората младост
 Дамарите ги оглувев, не се скаменувам повторно, само создавам копнеж
 Тој не ти ги подава рацете, зарем повторно млада осаменица ќе бидеш.

До крв ги гризеш усните, молвиш, не ми простувај... проклет да бидеш
 Величенствена си во грев, величенствена си со грев, те благословувам
 Богомилски огнен ветар низ тело да ти се снове
 Немо да залипаш на невидена врелина
 Да бидеш грч на туѓа измама и своја бесрамност.

Со прстите на земјата пишувам
Така нека биде
Ветерот нека избрише
Дождот нека измие
Времето нека запамети

.

Полноќна ружа

Пробудисе полноќна ружо
Расцветај во зеницата на окото
Месечината тишината ќе ни ја подари
Да заплачеме и исчезнеме до пурпурното утро.

Го опејувам спокојот
Гледам како небото со облаци се облекува
Низ капките солзите три ќе ги донесе
На прагот каде и прадедовците умирале

Го составував светот за мене и другите
Со србрени нитки го ковав
За совршен крај го спремав
Во невидливоста сега се изгуби

Пробудисе полноќна ружо
Расветај во зеницата на окото
Темјанот и свеќите еве птиците ги носат
Чинам од грајот на градот.

Полусон

Додека муграта осамнува под ризата од секакви исправувања
 Нужноста станува предизвик
 Осојните суводолици се покриваа со разни зелени биља
 Планината во далги се свиваше
 Се преобразуваше во разни обличија на бесни диви животни
 Молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Напукнато сонце ме повикува на Богослужение
 Со меч во раката е од кое тече крваво миропазание
 Со едната нога на земја беше
 Другата, како мал лак во бездна се губеше
 Подава рака, мисли ослепен разбојник на друм сум
 Го следам со млак поглед
 Се заплеткува во своите сенки
 Гледам, во очните глобочини вриеш од страв му се распостила
 И крвта негова има реа на пеколен смрад запишувам во сказание.

Клекна
 Не крена меч
 Ме допре со прстите на челото
 Проклет да си
 Еден до друг сме
 Разделени со разбуричаноста на сопствениот пекол
 Опак плод ли си, повторно прозборе
 Убијме, закркорив, останам ли жив кога и да е ќе ти се одмаздам

Упокојме не ме оставај да се мачам.

И сега верувам, мојата смрт ќе ме одмине и во идното столетие
 Повремено ме обзема полусон
 И тогаш молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Последна тажна песна

Со сите јазици на бесконечноста сега ќе зборувам
 И моите најубави стихови ќе ги напишам
 Небото со заносни акорди подршка ми даде
 Волците со виеш рекоа пишувај додека светлината те љуби
 Гавраните низ песната сами се провлекоа.

Не ми е потребна сега раскрсница со патоказ
 Не си крај мене зошто не сум ти потребен
 Но кога светот ќе стане постуден за 15 степени
 Појди
 Во твојата самотија ќе има доволно топлина.

Патиштата ни се поделија
 Достојно не се разделивме
 Секој твој збор ме болеше
 Имаш уште три грама вистинска гордост
 Барем таа не ја валкал со подарените илузии.

Зборовите сите се кажани, минатото не се менува веќе
 Зарем не
 Нема смисла сега да се бара виновникот
 Или со тажни мисли да се другарува
 Секоја ноќ е иста, за деновите не знам.

Мојата душа веќе се покаја
 Заминувам таму каде што владее вистината
 Но никогаш повеќе во твојата прегратка
 Ќе ти ги вратам твоите три недосонувани сни што ги украдов
 И никогаш повеќе нема да напишам тажна песна.

Постела од сништа

Ќе ти оставам еден мој непотрошен ден
Повторни вселисе во сите мигови
Јас ќе седнам на пладне како некогаш малку изморен
На твоите гради да ги слушам акордите на твоите срце.

Ќе ти дозволам да ги прочиташ моите ненапишани стихови
Точно на полноќ кога месечината ќе блесне
Во длабочините на очите мои се сместени
За тебе ќе се пресликаат на небото со отсјајот.

Ќе те поканам повторно сега малку срамежливо
Да ја слушнеме песната на душата вљубена
Спуштија раката твоја на градите мои
Вклучија симфонијата која чека во тишината.

Ако си сега изморена или сонот на клепките ти виси
Сништата мои на постела ги растури
Полни се незнаеше нели, со гускини перја
Девет пластови за тебе наредив.

потоа

Некаде во руменилото на зората ќе го изговорам твоето име
така на денот ќе му посакам добро утро...
незнам дали ќе биде тоа за последен пат.....

потоа

потоа ќе започнам да го врзувам времето
знаеш,исто како минатиот живот
бев маг,чудотворец голем
со девет чворови околу мене
во седум кругови околу мене

потоа

ех,потоа ќе го прашувам како мало дете

умеев за тебе на дождот да стојам
а ти ме напушти
умеев со ветришатата да се борам
а ти ме остави
умеев сништа на перница да ти носам
а ти со потсмев ги отфрли

и потоа

ќе молчам
ќе молчам скаменет од страв
што времето мене ќе ме врзи во чвор

Пранги на небото

Прангите на небото ми ги заробија криљата
 Само очите ми ги оставија отворени среде широчините
 Да гледам и немеам, понекогаш да глаголам осамено
 Од прашања само енигми да создавам

Зарем сите врати судбино ми ги затвори
 Пукнатина ни една во времето не остави
 Еве со погледов на прашинава од земјава ќе напишам
 Ти прочитај.

Не ме носи повеќе на улиците каде немирот гордо шета
 Нека престани ветерот да шепоти злокобен е веќе
 Од царството на гревовите дојдов
 И отаму ме избркаа, рекоа сум го скрнавел тоа место .

Јас сега ќе одам на старата клупа
 Да го посетам саканиот лик, врежан е длабоко во дрвото
 Од првиот бакнеж, од првата воздишка
 Можеби така некако ќе ги напукнам прангите.

На ликот повторно ќе му отпеам тивка песна
 Ми ја украде и првата и последна мисла
 Се сокри во твојот сон со моето срце
 Ми ги остави мене стиховите да се прашувам, каде погрешив.

Претпоставката не ме зачуди

Молчиш кога си сама
 Сакаш повторно да те содадам во себе
 Немаш веќе свој глас
 Немаш веќе свој мирис
 Остана залепен на некоја ткаенина помешан со машка пот
 Барав ли нешто
 Или ти бараше нешто
 Во ноќта скаменета и глува каде лежи твојата прозирност
 Или можеби двојноста.

Сега си само сочна вејка затворена во темна одаја
 Стана дива, се држиш на око,вознесена во секакво сознание си
 Зарем не
 И тајно име имаш....а ти молчи за ова.
 Овој свет нема тајни,во безредие на густе мисли е

Беше прекрасна Жена со исплашено девојче во себе,
 Кафените очи како две вселени отворени ширум
 Но на лицето никаде не ти се читаше возбуда,
 Се губеш веќе во временските далечини со скриен плач за себе
 Претпоставката не ме зачуди
 Мојата крв веќе не копнее по неа.

Навистина.....

Несакам веќе да се разголувам до коренот на сите неродени мисли

Продавам време

Го продавам времето по цена багателна
Толку багателна што и самите ќе се зачудите

Вие кои никогаш го немате доволно зачувајте ги парите
Или подобро ,подобри скријте ги на потајно место

Покажете ми со прст или збор еден разбирлив
Каде е вашата душа, каде е вашето срце.

Покажете ми со поглед еден
Каде е вашиот сон по кој постојано го бркаате со времето.

Кажете ми повторно сакам да знам
Кога слушавте симфонија, кога пеевте заедно со птиците

Јас го продавам времето по багателна цена
Ве молам најучтиво не го купувјте за да го убиете.

Свадбарски утра

Се разбудив од сопствената смрт
 Го испревртив сопствениот дух
 Се ослободив од сите патила и надежди.

Енего проклетникот извика уплашена жена
 Но јас веќе знаев кој сум
 Не давајтеме на никаквецот ќе ме обвини за блуд.

Ја видов таа безначајна празнина како плачи
 Со туѓи мисли се моли над туѓ грев
 И така се одмаздува во својата споулавеност.

Кога небото ќе ти се урне со бучава на мисла
 Кога од дамкав камен посно млеко ќе се напиеш
 Само кажи, сполај му на господа сонувал мртов сон.

Кутрата
 Кобнички се гаснеше и тонеше во некоја тишина
 Под плешките си го разбуричкуваше сопственото пепелиште.

Се разбудив од сопствената смрт
 Навистина почнуваше пролета
 Сега сите утра беа свадбарски.

Пролетно сонување

Мислев долго дека сум паднат Ангел со скршени криља
 За лажните молитви што ги кажував Месечината крвник ми стана
 Со блесокот полноќен по рабовите на душата ме гореше катавечер
 Патував далеку, толку далеку што волците пријатели ми станаа
 Се прашував дали сум сигурен, без желба за одговор
 Некогаш во некоја ноќ кога паганите слават со Вилите заедно
 Повторно во мислите нов лик да ти створам
 Така заедно заветот што го дадовме да го исполниме.

Мојата прастара душа проговори
 Рече должник сум ти
 Наместо збогум или траорна разделба
 Со твојот прегрнат лик да патувам

Пргрнат со твојата измислена нежност
 Го растурам љубовниот прашок на белиов мрамор
 Насмевката што ја понесов од небесниот извор на усните ти ја ставам
 Парчето сонце што го украдов во градите го оставам
 Штотуку две родени облачиња наместо очи се
 Бисерите што љубоморно ги чував од крадци во усните нека блескаат
 Двата пргови близнаци, тие разиграни ветриња праменови ќе формираат
 Зарем ги заборавив образите... не и не
 Двете разделени страни од моето срце сега нека се соединат
 Малку лудо посакав, твојот заразен кикот да го слушам
 Пред мраморот црно вино оставив, нека и крвта ја зоврива
 Во зениците всадив трепеливи ѕвезди

Сега повторно те имам
 Додека те гледам секој мој збор е наслов на некоја нова песна
 Ќе ги шепотам и во бескрајниот мир
 Ми годи оваа тишина
 Во тишината најубаво сонувам

Пурпурност

Ја набрав најубавата ружа за тебе
Во пурпурната зора расцвела
Таа никогаш не венее ми рече денот што се раѓаше.

Сега навистина знам
Што тоа недостасуваше во букетот со бели ружи

Некаде на залезот ќе ја оставам крај бездната
Таму се сите зборови, песни, болки и солзи
И парчето од срцето скршено

Ако си чудотворец воскресниго букетот
Помешај го со пурпурноста

Јас сум во ходникот на сеќавања
Паралена стварност која живее
Сенка во мојата заспана есен.

Со молчењето кажисија вистината
Стопи ги остатоците од минатото, и сеќавањата
Знам уморна си и ти од снишатата.

Потомок на Ерида

Рече дека си потомок на Пенелопа
Но порочноста и блудноста те издадоа
Пепелта што ја расеа те стори видлива
Сега се прашувам кое колено ли си од Божицата Ерида.

По крвта на мајка ли го носиш сето ова
Или можеби од некоја изгубена проколната душа
Дојдена од сува земја си
Наречена света девица повеќе на подбив.

Плагијатор кој низ туѓи ликови се пресликува
Низ туѓи животи се провлекува
Сакав сега да ја разоткријам вистината за пеколот што го подаруваш
Но знам ќе биде голема грешка.

Сега со Росиер за славата брза славите
Што од Исконот ме откорна ли
Или Камаел тажен го сторивте
Времето идно лакомо го изедовте, нека шепоти гласот.

Само да знаеш со вретенести прсти празноверието го раскинувам
Неверувам веќе во твојата Маѓија
Сведок сум на сопствената судбина
Сега сигурно знам дека не си потомок на Пенелопа.

Сакам да бидам жив повторно

Сега сум поблиску до тебе за сто години
 Ми останаа уште двеста да поминам
 Додека скитам низ времето да ги собирам и овие два века
 Ги оставам Ангелите мои да те чуваат кога ќе бидеш сама.

Сакам да бидам жив повторно
 Но незнам дали ќе те сакам толку силно во 2122 година
 И тогаш ли ќе ми бидеш мисла или збор напишан
 Или, дали ќе бидеме еден миг сами во нашето несовершенство.

Одем по тајните патеки прашуваќи се себеси дали си проколната
 Незнам, можеби мојата крв се лади во телото додека го барам одговорот
 Само безначајни зборови се поклонуваат цинично
 Големата илузија сега заврши, чекај по сто, двеста или триста години
 стварност.

Ако дојде Љубовта, навистина сум поблиску до тебе за сто години
 Но овде на ова место сме само две кукли во хартиени кутии
 Веќе ја подадов раката кон небото, ги завршив сите дела, станав
 непотребен тука
 И никогаш небев вчера, ни пак утре, секогаш бев сега...незнам за тебе
 .

Светлосна Симфонија

Чекорам во небеската тишина
Гледаќи како реките на времето течат
Треперам во ритмот на светлосната симфонија
Зарем мојата душа стана бесмртна се прашувам.

Замрсената вистина тука се расплете
Ја узнав целта на моето животно патување
Некаде сега за мене зборува ехото на минатото
Мислите беа твоето вистинско постоење.

Ги преминав границите на смрта сопствена
Низ процепот каде ветерот пее во занесот свој
Ја растурам пепелта твоја насекаде
Нека и пустината и мразот, и преријата слушнат дека постоеше.

Живееше за миговите неродени
Извор на сништа несонувани беше
Судбината само нем запишуваш беше
Тивко, до мене шепоти гласот на мојата Мајка.

Свилен сон

Дали спиеше задоволно припена на мојот кревет од соништа
На лицето не ти ги видов гревовите
Само насмевка со минати случувања
По свиленото гнездо со усните траги оставаше
Страста моја така ја кротеше
Со желбите мои владееше неприкосновено
Но и со мислите
Затоа срно моја пробудисе
Да престанеме да фантазираме
Знам,таму најмалку сме ранливи
Душата наша пие жедно
Немораш да ми веруваш
Јас сум лажго кој постојано ја зборува вистината
Повторно не ми веруваш
Ќе ти испратам една желба
Нека ноќва преспије на твоите усни
На утрото ти раскажимуја мојата вистина.

Сега сум поблиску до тебе за сто години
Ми останаа уште двеста да поминам
Додека скитам низ времето да ги собирам и овие два века
Ги оставам Ангелите мои да те чуваат кога ќе бидеш сама

Сакам да бидам жив повторно
Но неznam дали ќе те сакам толку силно во 2122 година
И тогаш ли ќе ми бидеш мисла или збор напишан
Или, дали ќе бидеме еден миг сами во нашето несовершенство.

Секавања на мојот живот.

Во присојот осамнувам со Богомилска милост и глаголам
 Така е сега
 Мојата крв не се покорува ни под рој од клетви
 Напати
 Кога сум ослободен од набожна покорност
 Одам
 Во земјата на вечните сенки, несреќници кои не бараат прошка
 Нечујни очајници и голтари до гола кожа се
 Тагата им онемува на полноќ
 Без тажалки се во црно
 Со мувлосан студ и без сожалување го врват денот
 Низ сивопепеласти трепеливи грчеви се сноват
 Споулавеници без разумни расудувања
 Недопрени од искушенија
 Неможат да предизвикаат Љубов кај луѓето.

Го видов тоа таму, во земјата на вечните сенки

Со моќта на несопрливата вода
 Сега
 Гледам само пред себе
 На безимени светци или светици со чудесни лица
 Ете не се молам веќе
 Само го слушам со занес
 Невидливиот дожд како легнува со шепот
 Кога ќе се расплини зимско сребро
 Смрзната смиреност ќе ти патува низ вените
 На голо брдо своите неутешни дни ќе ги оставиш
 Подоцна
 Со живи приказни ќе им недостасуваш во бедните ноќи
 Како поет кој ги поел најтажните стихови.

Простете
 Остана пустош во душата
 Во ноќта ја слушам својата песна
 Те чекам како сенка
 Да ги подадеш рацете кон сите секавања на мојот живот.

Симната клетва

Зарем од пепелта се кренав
 Во просторов од бескрајното чекање да дојдам
 Ја нема тука болката,ни пак тагата со триста јадови
 Бестелесно од крај во крај луто одам.

Некој мој лик видов,си поигруваа злите со него
 И чекори или беа само еха од изодени стапалки заборавени
 Ах колку радост тоа им беше
 Зарем непостоењето може некому среќен да го стори.

Икона на светица зедев да милувам,прстите си ги изгорив
 Бок ме казни надвор од времето да бидам
 Рече низ грмотевицата
 Повторно ли лажни Богови воздигнуваш.

Симфонијата на моите коски ме потсети
 Време е последната камена солза да ја оставиш
 Рушевините оставиги нека се распадат
 Голготата заврши,не си веќе скитник.

Се потроши времето и тука во бескрајното чекање
 Сега само клетвата да се симне
 Долгот е отплатен.

Синоќа те посетив во сонот твој...незнам како,или можеби знам но молчам...додека спиеше со скриен грч на лицето и навалена глава на машкото рамо....ги видов понорите на твојата болка,само што не рикнале збеснато,сеуште си моќна да ги мириш со илузијата...сега навистина те молам да ми простиш што последното жарче на мојата љубов,жарче што така љубоморно го чував цели три години од сите лути ветришта,силни дождови и зли луѓе...го оставам во твоето срце,нека стои...којзнае можеби кога самотијата тебе ќе те прегрне...незнаеш сега колку студенило има во неа...нека те грее и тебе и сите наши спомени...јас веќе станав дете на облаците,легло со перја најнежни го редат...нема да свират фанфари за мене,ни пак оди ќе се пејат...есенските дождови солзите ќе ми скријат,есенските магли поздрав ќе ми пратат,и со густината патеката ќе ја избришат...ако несакаш ова жарче да пламти,кога ќе се разбудиш не се сеќавај на сонот,и јас нема да постојам веќе.

Скрнавење

Додека ја скрнавам ноќта со моето присуство
 Повторно копјето низ градите ме прободува
 Алата роди и сега уште копице кое свое гнездо прави
 Се мирам сам себеси
 Погледни,погибија на твоите соништа се случува
 Ќе мораз празнината да ја впијаш
 Некој веќе свесно трагата ти ја бриши

Сега сеуште сум закопан или затворен во облик
 Мисли,или хаос од тоа што остана се рои
 Сетка се привлече,рече некоја стара вистина
 Не се менувам
 Но Божјата воља ќе ја почитувам
 Со мојата верност,молитвата и тагата
 Ќе патувам до последната точка на границата од мојата болка

Споро,но сигурно,се симнувам во светот на спокојството
 Без лик,и крвави рани
 Ќе ја залепам тишината на сидовите како украс на постоењето
 Се ослободувам од сомнежите,тој несватлив свет
 Сега сум само сетка која ги заборавила очите
 Навистина
 Навистина ја скрнавам ноќта со моето присуство.

Зависник

Станав зависник на твоите бодежи невидливи
Се зариваат тивко параќиме долго,гледам
Се цеди крвта по вратот
Пишуваќи по кожата за некои заборавени времиња.

Во заблуда го доведе судијата на времето
Без доказ никаков виновник ме стори
Ме тужеше по законот на лагата
Сум крадел чиста љубов од душата твоја.

Те прашувам,или себеси се прашувам
Нека слушне и поротата небесна
За земната седно ми е ја поткупи со твојата страст
....од мраз срце може ли љубов да се земе....
....од суров поглед може ли милост да се бара...

Го изгуби сјајот во очите,лажните насмевки ти го прегореа
Сеуште под ноктите го криеш отровот на лажната љубов
Незнам во чиј грб ги зариваш,
негледаш како умираат деновите во твојата соба.....
криеќи ја разбудената болка што те раскинува секојдневно.

Студенилото на мраморов пред олтарот не ме исплаши да станам
Клекнав понизно да се молам.

Синоќа додека спиев под небесните криља
Глас на Ангел ми рече грешник сум,грев сум имал.

Простими Боже што младоста нејзина ја украдов
Ја трошеа овие раце суварки,ја допираа овие модри усни

Покривка од бакнежи за добра ноќ и подарував
За добро утро на перницата една моја воздишка лепев.

Простими Боже што срцето нејзино го зедев на дланките да го носам
Со радост детска на љубовта и го однесов покрај моето го оставив

Со вербата го чував од секое зло
Го демнеа илијадаиеден демон.

Тивко заминување

Ти драга моја
Секавајсе на времето исполнето со мигови
Каде што не постојам јас.

Ти,драга моја
Секавајсе на некои преградки што друг ти ги дарува
Додека јас во спокојот вечен ќе спијам.

Ти драга моја
Секавајсе кога слободна стана
Додека Јас и моите секавања во грутките ќе се завиткаме.

На моето заминување само птиците ќе се молат
Ветерот ќе затрепери додека свездата паѓа
Не те молам да ме преболиш зошто болка не ти бев.

Умираш ли...праша така ради реда....не,реков..без малку тага во мене...само ја оплодувам мојата сенка ,некаја нека скита таа наместо мене во лилавоста на денот,а јас ќе заминам во светот каде лагата е најголемата вистина,а вистината е најголема лага....но јас ќе те изгубам засекогаш....не реков низ плачот на сите мои неродени утра...ти ме изгуби во првиот миг кога ме доби...не знаеше дека од проклетијата дојдов тука во смртноста да воскреснам,и во твоето срце да останам засекогаш,а јас како проколнат да ја понесам твојата болка....но ти плачеш со кржави солзи...да реков низ рикот на волкот ранет...така плачат сите скитници кои пустината во душата ја носат...заминуваш..да реков...морам,ридовите од болка рикаат во некоја душа ранета,морам да ги смирам..

Утре или задутре ќе знаеш

Сакам да ти го позајмам шепотот од моите усни
Невели веднаш не.....
Го изговара најнежниот стих на љубовната поезиа
Барем миг еден слушниго,кога не го земаш на твоите усни.

Сакам да ти го позајмам погледот од моите вжарени очи
Невели навистина веднаш не....
Те гледам во дивата паганска убавина покриена со твојата чедност
Не ги спуштај трепките на миг,кога несакаш да гледаш до бесконечноста.

Сакам да ти позајмам еден такт или шум од моето срце
Сега навистина замолчи
Неговата тага ќе ја разбудиш,заедно слушнетого ветерот како пее
Навистина замолчи,кога се плашиш од брановите и песните.

Сега ќе се провлечам кон вечноста
Дали утре и задутре нешто ќе сакам
Ќе знаеш по тежината на облаците

И повторно со утеха заспивам кажуваќи ноќна молитва
Во Љубовта е понекогаш така,со песна се раѓаш,во песна умираш
Дамарите заспиваат во тишината додека го допираат времето
Кое осудува или теши,или проколнува луто.

Хиперактивна ноќ

Застани...да..тука..на тоа место...

Драга моја

Темнината само што не спрстигнала

Вечерва небото ќе биде празно

Нема да се родат ѕвездите

Ќе чекаат и тие љубопитно до мугрите

Некои љубоморни дождови раскажувале за тебе

И за мене

Сите птици сведочеа кога наивно го цртав твојот лик

На земјата, во прашината додека спиев

А ти, и твоите очи со боја на бадем нека го кротат мојот сладок немир

Додека го отворам срцето и душата

Ќе ја истурам сета боја што ја собрав во оваа пролет за тебе

Ликот твој ќе го насликам на небото

Вечноста ако се вљуби во тебе

Нема да бидам љубоморен

Насмевката ќе биде најубавата мајска ноќ

Очите најубавата кажана љубовна молитва

Косата последната заедничка ноќ што спие во мене

Градите најубавата игра со судбината

Телото поток без почеток и крај со вкусен извор

Нозете..ах тие корени кои земјата ја допираат така слатко

Хм...можеби ова е само

Емотивен жар на безграничните мисли

Или хиперактивни сништа родени во мигот

Во еден креативен и подсвесен свет.

Рецензија

Сосема сме свесни за постоењето на бесмртноста. Или појасно да кажам.. непостоењето на бесмртноста. Сè што има почеток има и крај. Секоја приказна завршува. Сè е минливо. Доаѓа одреден период, а потоа неповратно. Не постои сила што може тоа да го спречи. Кога ќе дојде ништо не ја спречува и победува. Затоа токму болката е инспирација на Чернодримски тука во оваа стихозбирка. Чудно, но вистинито. Се води по правилото: Биди упорен и не дозволувај ништо да ти застане на патот бидејќи само тоа води кон успех. Токму така Чернодримски. Се бори, и покрај тоа што неправдата која му се нанесува се бори, само за да ја оствари својата желба. И никако не се предава, собира сили, и оди. Многумина би се откажале на половина мислејќи дека немаат сила, но всушност бидејќи сме опседнати со мислата дека нема да успееме, дека немаме сила, нешто не кочи, не спречува.

Сите велиме: да можам да почнам сè од почеток со овој памет сè би сменил. Точно е дека неможеме ништо да почнеме од почеток и на секоја грешка да се вратиме назад да исправиме, но сеуште можеме да смениме нешто. Не враќајте се, менувајќи го почетокот, вие свесно го менувате и почетокот.

Смислата на животот? Честопати размислуваме на оваа тема. Мислам дека смислата на животот никој не ја знае, но само тие

што навистина сакаат да „живеат“ ја бараат.Смислата на животот не ја знаеме,но го знаеме она што нè принудува да живееме,а тоа е секако...љубовта.

И, сега сигурно ќе се запрашате:„Па добро, што е тогаш смислата на нашето постоење?“. Одговорот на ова прашање можете да го откриете само доколку погледнете длабоко, длабоко во вашето срце.нешто слично како одговор ми даде и Чернодримски,икој и покрај се е насмеан,и ведар... Јас сметам дека причината за моето постоење е во тоа да ги направам среќни најмилите, да се борам против неправдата и да го направам светот подобро место за живеење.Па, поради тоа ќе се борам да направам многу добрини и големи нешта додека сум жив, за да на мене се сеќаваат уште многу, многу години.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Спомени Собрани во Ковчег

Скопје 2013 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Спомени собрани во ковчег 2013 година 100 страни

ISBN-10 608-4778-47-X

ISBN-13 978-608-4778-47-9

EAN 9786084778479

